

Poc Compromís

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008 Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça d'Internet:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Àlex Milian.

Coordenador: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Ma-
ceda, Jesús Prats (fotografia) i Rosa Serrano (docu-
mentació).

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (cap de redac-
ció), Gemma Aguilera, Lluís Bonada i Xevi Camprubi,
Gemma Morales (secretària de redacció).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (correcció lingüística), Toni
Payà (escàner i portada), Vanessa Prieto (maquetació
i gràfics).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Josep M. Colomer, Agustí
Colomines, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fà-
brega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel
S. Jardí, Alfons Llorenç, Julio A. Mantez, Glòria Marcos,
Joan Martí, Pere Martí, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell,
Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Pilar Rahola, Josep Ramo-
neda, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Joan de Sagarra,
Francesc Sanuy, Jordi Solà, Josep Maria Terricabras,
Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Tomàs Alcoverro (Beirut), Natàlia
Boronat (Moscou), Ferran Casas (Madrid), Macià
Claramunt (Castelló), Miriam Díez (Roma), Joan Lluís
Ferrer (Eivissa), Caria Fibla (Rabat), Ricard González
(Washington), Joan Antoni Guerrero (Andorra), Pere
Habet (Catalunya Nord), Victòria Jiménez (Londres),
Jordi Llaonart (Kuwait), Carles Marqués (Menorca),
Octavi Martí (París), Jordi Miró (Brussel·les), Fedé-
rico Rivas (Buenos Aires), Anna Sàez (Lleida), A. V.
Santamaria (Alacant), Gemma C. Serra (Berlin), Sergi
Vicente (Pequín).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta
Camarasa, Alexandre Carbó, Borja Català, Antoni Cas-
tel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer,
Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel
Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric
Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido,
Roser Gasol, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Dani
Gómez (País Basc), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Mai-
te Insa, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna
Melià, Joan M. Oleaque, Pelai Pagès, Aida Palau, Óscar
Palau, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç
Solera, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Violeta Tena.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Maite Insa (anglès i francès) i Guillem
Soler (Alemany).

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina Ba-
gué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play.

Disseny: Vanessa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Foto de la portada: Àlvaro García.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Eva Hernández i
Silvia Fornells (Barcelona). Tel.: 932 384 262. Margali-
da Mateu (Palma). Tel.: 971 720 763

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí, Assumpció Palau i Quica
Sena.

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.

Alboraia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

La signatura del Compromís pel País Valencià abans de les eleccions autonòmiques era molt necessària i es va poder materialitzar perquè tots els grups polítics implicats van cedir en alguna cosa.

Un cop superats els comicis s'ha vist que, probablement, cap dels dos grans partits aliats –ni Esquerra Unida ni el Bloc– no hauria aconseguit representació parlamentària i les Corts Valencianes haurien quedat reduïdes a un trist i empobridor bipartidisme. En l'àmbit municipal s'ha vist que la pèrdua de regidors ha estat especialment important en aquells ajuntaments, com Alacant o València, on EUPV i Bloc no presentaven una sola llista.

Els esforços i les cessions, doncs, ja han valgut la pena i han donat fruits als principals implicats.

Però ara és a punt de passar allò que més temien els representants del Partit Comunista refractaris a tancar el Compromís fa sis mesos: que Esquerra i País (corrent intern d'EUPV) i el Bloc es desentenen de la resta d'Esquerra Unida (llegiu Partit Comunista) i decideixen anar a la seua, amb una maniobra poc elegant i tan ràpida que fa pensar que era premeditada.

També és cert que, dins d'EUPV, el PCE i alguns sectors afins han considerat erròniament que la baixada electoral s'explica precisament pel pacte amb el Bloc. Ferits de desconfiança, aquests sectors han intentat ocupar tots els càrrecs públics que quedaven a l'abast i això ha precipitat la trobada entre el Bloc i Esquerra i País.

Però res de tot això no quedarà en la ment dels votants. Més enllà de la militància, la gent que ha confiat en el Compromís i l'ha votat s'ha endut una imatge poc gratificant d'aquestes disputes intestines. Només de començar la legislatura, acabada d'estrenar la marca Compromís com a grup parlamentari, s'ha ofert una imatge de divisió per causes materials –la lluita pels càrrecs no té res a veure amb la ideologia– que serà impossible de refer. Pocs mesos abans de les eleccions espanyoles, s'haurà desintegrat la confiança de molts potencials electors, els vots dels quals es dividiran, es perdran o aniran a unes altres forces polítiques. I no cal dir que, tal com s'han desenvolupat els esdeveniments, la relació entre els partidaris de l'una banda i l'altra quedarà esquarterada sense gaires possibilitats de restauració.

Per a acabar-ho d'adobar, l'encontre del Bloc i Esquerra i País que, d'ací a uns anys, hauria arribat amb naturalitat i hauria propiciat que totes dues formacions es consolidaren com un tercer espai polític al País Valencià, naix d'aquesta manera prematur, forçat i sense gaire bona salut. El futur els depèn, més que mai, de la quantitat i la qualitat de feina que facen a les Corts aquest quatre anys vinents.

Als nostres lectors

El símbol de Barcelona ha esdevingut font de conflicte polític. Alguns partits no han sabut preveure quines conseqüències tindria tibar la corda amb la Sagrada Família. Per un error de càlcul han identificat el temple de Gaudí amb l'església catòlica i han suposat que la societat catalana –la més laica– donaria suport incondicional a la decisió política de fer passar el TGV pel costat. Però la Sagrada Família –gràcies a la genialitat d'Antoni Gaudí, és clar– no representa l'església, sinó l'esperit barceloní de la modernitat, l'ambició i la llibertat. A més és la foto de portada de les guies de Barcelona –i Catalunya–, és la peça distintiva del skyline de la ciutat, és allò que barcelonins i forasters busquen –i troben– primer, quan es miren la ciutat a distància, des de Montjuïc, des d'un avió o en una fotografia. Qui actua així no coneix Barcelona.

Àlex Milian